

pàgina 2
No al feixisme, recuperem els carrers

pàgina 4
Éxit de la concentració de CGT davant Ford

pàgina 7
CGT celebra les IX Jornades Llibertàries

UNA HISTÒRIA DE VOSSLOH POC RIGOROSA

El passat 5 de novembre vaig acudir, responent a la invitació personal que com a secretari de la Confederació General del Treball del País Valencià, se m'havia enviat, a la presentació d'un llibre sobre l'empresa metal·lúrgica Vossloh (que va començar a fabricar material ferroviari en 1897, davall el nom de Tallers Devís, i que posteriorment va passar a denominar-se Macosa, Meinfesa o GEC- Alstom, entre altres noms comercials).

Tot just arribar em va sorprendre la nombrosa presència de directius de l'empresa, de polítics i de líders sindicals (especialment de CC.OO.) i l'escassetat extrema de treballadors; si de cas es veia a algun jubilat que un altre.

El llibre ho presentava el seu autor, Francisco Signes (Paco, per als seus amics, entre els que tinc el gust de no comptar-me) que ocupava un dels costats de la taula presidencial (el centre ho ocupava, com no podia ser de cap altra manera, el director de la fàbrica) i l'altre extrem era per a una professora de la Universitat que ha assessorat i prologat l'obra firmada per Signes.

Del discurs de l'autor (els altres no vénen al cas per al que comptaré) em va indignar especialment la seua forma de manipular la història (quelcom imperdonable en un autor que pretén arreplegar tots els aspectes destacables del segle viscut en la vella fàbrica de locomotores). Per a ell, que va dedicar grans elogis als amos i directius de l'empresa -per a quelcom han pagat el llibre-, els sindicats van jugar un paper molt important des dels anys de la transició. Per si quedava algun dubte de a què es referia va afegir que van ser UGT i CC.OO.

Eixos sindicats tan importants; de la CNT-CGT es va oblidar intencionadament. Un gest poc elegant, a totes les opinions, ja que la CGT estava representada en la sala i UGT no. A més així ocultava que el nostre sindicat va estar present en totes les mobilitzacions de la plantilla, en diverses ocasions amb més protagonisme, ganes i encerts que algun dels mencionats.

Com resulta que CC.OO. es funda en els anys seixanta, perquè l'oblidadis Signes no ens va comptar on s'organitzaven els obrers fins que el PCE es va fer de forma poc democràtica amb el control de les Comissions Obreres, sorgides a finals del franquisme per la confluència de lluites i moviments assemblearis.

Però no ja em va deixar perplex va ser quan va comptar l'etapa des de 1936 fins a 39. Ací va haver de fer filigranes per a no anomenar ni una sola vegada als anarcosindicalistes; va comptar que els obrers van controlar de forma autogestionària l'empresa, que van transformar la fàbrica per a produir material de guerra destinat al front, que van millorar la situació dels obrers i les seues famílies, etc. Però no va mencionar que l'organització majoritària i més compromesa amb la revolució a Catalunya, Andalusia, Aragó i València era la CNT... excepte en els vells tallers Devís en els que, segons Paco Signes, els obrers van tindre la suficient inspiració per a autogestionar una fàbrica tan gran sense haver sentit parlar en la seua vida de l'anarcosindicalisme.

En fi, que amb historiadors així, la veritat tarde molt més de ser coneguda, però s'acaba coneixent i els falsificadors queden en molt mal lloc.

Antonio Pérez Collado
Secretari General de CGT-PV

La CGT Avanza

Encara que a l'hora de tancar esta edició de NOTÍCIA CONFEDERAL encara no s'hagen acabat tots els processos d'eleccions sindicals, amb les dades de què disposem a mitjan de desembre podem assegurar que la CGT-PV millora els resultats totals de l'anterior convocatòria. Dit així pot parèixer poca cosa, però si tenim en compte els problemes que ha travessat la nostra confederació territorial, inclús mantindre's en els números de 2003 ja seria tot un èxit.

Hem hagut de lluitar no sols contra la patronal, que utilitza tots els mitjans al seu abast per a obstaculitzar i carregar-se el màxim de candidatures de CGT, arribant a amenaçar, sancionar i despedir els treballadors que posen el seu nom en les nostres llistes; és que a més els dos sindicats oficials ens han posat tantes o més travetes que les empreses. En determinats casos han preferit que isquen delegats de sindicats grocs abans que de la CGT. Han intentat desprestigiar-nos, ridiculitzar-nos, difamar-nos, etc. però no han pogut evitar que la gent continue descobrint que eixes organitzacions practiquen un sindicalisme que servix més i millor a la casta empresarial que a la classe treballadora. Molts han vist i altres comencen a veure que som l'alternativa al sindicalisme claudicant de UGT i CC.OO, per això no poden impedir que cada vegada siguen més els que voten, s'afilien a CGT, depositant-nos tota la seua confiança.

No ocultarem que també hem tingut més d'un fallada i perdut alguns delegats en diverses empreses. En altres els hem perdut tots perquè han tancat. També hem hagut de compensar la marxa de part del sindicat de A. Pública (el que ens ha restat més de 40 delegats). Per això déiem que continuar creixent en unes circumstàncies tan adverses, encara que siga a un ritme més lent del que desitjàvem, ens ha d'omplir de satisfacció i donar-nos ànims per a continuar treballant en eixa línia. En la línia de construir una alternativa real, seriosa i contundent al sindicalisme dominant en

el nostre país.

Si en l'àmbit de la CGT-PV i Múrcia estem prou contents, a escala de tota l'Organització la sensació és encara més positiva, ja que la CGT ha donat un gran bot en les comunitats amb més pes demogràfic i de tradició anarcosindicalista: Catalunya, Madrid, Andalusia, Aragó, etc. La CGT ha pujat aproximadament un 25 % el nombre total de representants, la qual cosa ens col·locaria ja amb uns 6.000 delegats sindicals. Este creixement ens està permetent tindre presència activa en els conflictes laborals més importants d'estos temps i negociar molts i importants convenis.

Evidentment estem encara molt lluny de la nostra meta. Ens falta arribar a molts més trabadores i empreses, millorar en alguns sectors, però comptem amb una capacitat respectable i, la qual cosa és més important: amb milers d'afiliats i afiliades honrats i lluitadors. Eixe és el nostre gran èxit, molt més que haver pujat centenars de delegats, que per descomptat també ho és.

Ara toca treballar de valent per a consolidar l'espai conquistat, per a formar a tots eixos nous delegats, per a enfortir amb idees i debat l'organització. Fa falta gent nova que ocupe tots els càrrecs de sindicats i federacions, gent que impulse la participació de CGT en els àmbits social i cultural, en els moviments alternatius, en les lluites de tots els marginats i oprimits, etc.

Tenim per davant quatre anys per a anar refermant els resultats recents, sense deixar d'acudir als processos d'eleccions sindicals que es vagen promovent fora de la convocatòria general. Seria desitjable que ho tinguem en compte i no caiguem en la temptació de posar-nos a esperar les eleccions de 2011 sense anar creant les seccions sindicals i la militància que facen possible que, eixe any no tan llunyà, donem el gran bot que situe la CGT i a l'anarcosindicalisme com a avançada de totes les lluites i reivindicacions socials.

Secretariat Permanent del Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 383 44 56 / 96 379 78 54
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 /
96 379 78 54. Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
E-mail: F.L.Valencia@cgtpv.org

- Sindicat de Metall, Energia i Mine-
ria, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comuni-
cacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegu-
rances, tel. 96 383 53 74
- SP de la FL de València,
tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 /
96 379 78 54
- Sindicat d'Administració Pública,
tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Arts Gràfiques,
tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Oficis Diversos,
tel. 96 383 45 25

Serveis Afiliats:

Fundació Ferrer i Guàrdia, Biblioteca,
Àrea de la Dona, Serveis Socials,
Centre d'Atenció Jurídica a
Immigrants,
Gabinet de Salut Laboral i Ambiental,
Servei Sindical de Normalització
Lingüística.

FL de Camp de Morvedre.

C/ Luis Cendoya, 60, 1er-1
Tel. 96 269 86 36
46520 Port de Sagunt

FL de Benidorm.

C/ Ruzafa, 13, Bloc II, Local 24 A-1
Tel. 96 680 65 80
03500 - Benidorm (Marina Baixa)Alacant

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dreta
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 552 25 41 / 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)

FC La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)

FL d'Aldaia.

Ap. de Correus 4
46970 Alaquàs (València-L'Horta)

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta).

FL de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana

FL de Vinaròs.

C/ Centelles, 15
Tel. 96 445 92 10
Fax 96 445 92 10
Vinaròs

FL de la Marina Alta.

La Mistelera
Tel. 654 44 83 59
La Xara-Dènia (Alacant)

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tel. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

Per a la realització del
Notícia Confederal
es compta amb la col·labora-
ció de la Conselleria de
Cultura i Educació

EDITORIAL

NO AL FEIXISME, RECUPEREM ELS CARRERS!

Com a part activa i solidària en la lluita per tots els drets i llibertats, la CGT ha sentit molt de prop el dolor per les últimes agressions feixistes, i molt especialment per la mort de Carlos, el jove antifeixista assassinat a Madrid.

Com a llibertaris no podem deixar d'assenyalar el perill que representen no sols estos grups de nanos amb poc cervell i molt d'odi, capaços d'agredir a altres sers humans pel seu

color, origen, idees o orientació sexual. Ens preocupa també eixe altre pensament totalitari que s'instal·la inclús entre els treballadors, fruit de la ignorància i de la por a la llibertat, que creix en èpoques de crisi de valors, falta de treball i absència d'esperança en el futur.

Nosaltres, com anarcosindicalistes, hem de ser els primers a comprometre'ns en la defensa de la igualtat i la llibertat entre totes les persones, a lluitar solidàriament per un món sense fronteres, sense explotadors, sense repressors. Per això hem considerat molt oportú incloure en este número de NC, com a editorial, el manifest antifeixista subscrit a València per diversos col·lectius, ateneus, etc. agrupats com Antifeixistas de l'Horta:

Denunciem públicament l'escalada de violència feixista en la nostra ciutat i entorns. Violència que s'enceba amb els grups més vulnerables com a immigrants, captaires, prostitutes... i amb tota organització o persona que assenyalen com diferent estos assassins. Hi ha més de 4.000 agressions cada any en l'estat espanyol i molts casos no són denunciats per por a les represàlies, per passivitat o per desconfiança de les víctimes cap al cridat "estat de dret".

Denunciem la impunitat en què se succeïxen estes agressions, amenaces i

amedrentament, amb unes autoritats que, com en el cas del president de la Diputació de València, Alfonso Rus, es neguen a condemnar les recents agressions feixistes a membres d'organitzacions i col·lectius d'esquerra o nacionalistes.

Denunciem la creixent incorporació a l'exèrcit, a les policies local i nacional, de persones vinculades a l'extrema dreta.

Denunciem l'entramat econòmic d'estos grups: España 2000. Alianza Nacional, Democracia Nacional, amb empreses de seguretat contractades per l'administració, interessos en clubs d'alterne, despatxos jurídics, gimnasos i altres servicis que regularment contracta l'administració autonòmica i local i que s'ha demostrat que són font de finançament d'estos grups.

Denunciem la permisivitat per a la celebració d'esdeveniments a què assistixen xiquets, com els combats de valetudo i que són forma de captació i creació de "pedrera" facciosa i violenta.

Denunciem la subvenció i permisivitat cap als grups ultres violents com els "Yomus" en els partits de futbol, també pedrera i portadors de violència entre la gent més jove.

Denunciem a una "justícia" còmplice i en la que la persona agredida s'enfron-

Concentració a Alacant passat 17 de Novembre en contra de la violència feixista.

ta a un aparell que li situa en clar desavantatge amb el desplegament de mitjans amb què compten estes organitzacions (complicitat de determinats jutges, fiscals, advocats, policies, metges...).

Denunciem el juí injust que hui estan patint dos companys independentistes per fer ús de la seua llibertat d'expressió i com, mentrestant, la impunitat feixista continua actuant violentament en els carrers.

Denunciem la simplificació, distorsió de la realitat i ocultament que els "mitjans de comunicació de masses" presenten la informació entorn d'estes agrupacions feixistes.

Denunciem un sistema educatiu, cultural i mediàtic que facilita que grans capes de la població visquen en l'aborregament i siguen susceptibles d'assumir un discurs racista, xenòfob, antisolidari, sexista, explotador i altres components que en si són les bases d'un pensament feixista que de forma perillosa s'estén en esta societat. No oblidem que en les universitats els estudiants patixen agressions per construir un discurs antifeixista.

Per estes i moltes altres raons, Nosaltres, com antifeixistes, tenim l'obligació de donar una resposta a tot este macabre i perillós espectacle, per mitjà de la denúncia i la mobilització."

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM

96 391 57 21 - Programació i emissió en directe www.radioklara.org

Precariedades de una becaria

Me levanto más o menos temprano, desayuno y me dispongo a ir un día más a cumplir con las obligaciones de mi beca. Por cierto la beca me la concedió la UNED (Universidad Nacional a Distancia) en el departamento de biblioteca. Antes dije obligaciones y aquí puntualizo que cada día me salen más; nunca pensé que podría dar tanto de sí, que fuera a hacer tantas cosas, ni que yo valiera para tantos trabajos simultáneamente aunque en este punto ya me extendaré más tarde, eso sí los derechos son los mismos y muy pocos o eso creo yo, porque ¡claro! ¿existe algún manual, libro, revista, estatuto de los becarios, panfleto informativo o lgunas instrucciones tipo "agitar antes de usar"? Pues la respuesta es NO, somos El Gran Cero, La Gran Incógnita, en fin una laguna laboral, porque amigos aquí ni nuestros queridos sindicatos nos tienen en cuenta, y eso que casi nos pueden colgar el letrero a la espalda de "bueno, bonito y bien baratos" en resumen becarios.

Ciertamente debo decir que cuando me dijeron que me la habían concedido me froté las manos y me dije: "vaya vaya trabajo jajaja a cobrar y a pasar el añito lo mejor posible y si me gusta pues igual repito, que caray ¡repito!" y esto lo suelto en un alarde de sinceridad, chulesca que se vuelve una desde su pobreza, porque yo no soy ni de la nueva especie Mileurista, ¡qué va! ni de lejos ni de cerca, muchas moneditas de euro me tendrían que poner en la

mano y me faltarían muchas manos para alcanzar semejante cifra, que yo hoy por hoy considero un sueldazo o como decía mi abuela "un sueldo de ministro" a los muchísimos Mileuristas que sobreviven por semejantes lares, que esto ya también sería para otro artículo. Pues eso, qué lejos ha quedado toda idea de lo que haría con la beca, con mi disposición del tiempo y de cómo me choqué contra semejante realidad cual piedra contra roca en unos pocos meses.

En primer lugar no hay contrato ni documento legal que nos ate, vincule o diga más o menos de manera oficial que estamos desempeñando un trabajo -el que sea-. Así que no cotizamos, es como un año sabático a efectos del INEM, pero trabajado, con muchas obligaciones, cobrando poco y mal ¡uf qué mal suena esto! No cotizamos, trabajamos, pero de manera invisible, se paga muy poco y eso sí haciendo de todo menos el griego y el francés. ¡Ah! y no pienses en tener algún tipo de accidente laboral, pues tampoco existe baja o similar; así que si esto pasa, rápidamente llega la persona que quedó por detrás de ti para sustituirte para los restos. Y yo me pregunto: ¿Quiénes son los que se benefician de toda esta artimaña laboral? ¿Las instituciones públicas? ¿Empresas privadas que también cuentan con becarios? Pues podría responder lo que imagino estaréis pensando, las instituciones públicas y las empresas privadas que ven cómo unos cuantos becarios

mal pagados y vergonzosamente explotados dan succulentos beneficios allá donde están y allá por donde pasan, porque claro si bueno es un trabajador ¡la leche tiene que ser uno que hace el trabajo de tres y cobra un tercio de uno!

Así que estas son las peripecias y juegos malabares que tiene que realizar una becaria -yo en este caso- para poder seguir sobreviviendo. Intentaré mantener ese nivel extraordinario de curiosidad para seguir aprendiendo esos mil y un oficio que van surgiendo desde una beca en biblioteca, será por la cantidad de libros o por la magnífica sabiduría de los jefes al recolocarte en un trabajo nuevo casi cada día, ¿por eso cobran tanta pasta, por ese exquisito derroche de saber estar y dirigir un negocio o va con la plaquita de jefe? En resumen y dejando a un lado instituciones públicas o privadas y demás jefes, lo que más me gustaría destacar y espero que esto en breve cambie es que ya que madrugamos, realizamos el mismo trabajo que cualquier empleado, sufrimos los mismos agobios y presiones y también tenemos que desplazarnos al lugar del trabajo, y muy bien he dicho TRABAJO, por qué no nos pueden reconocer como trabajadores sin más y gozar de los mismos derechos, finalmente sólo nos quieren para un año -en algunos casos- y aunque fuera más o menos tiempo somos eso que he dicho antes trabajadores mal pagados, pero con una etiqueta pija: "becarios".

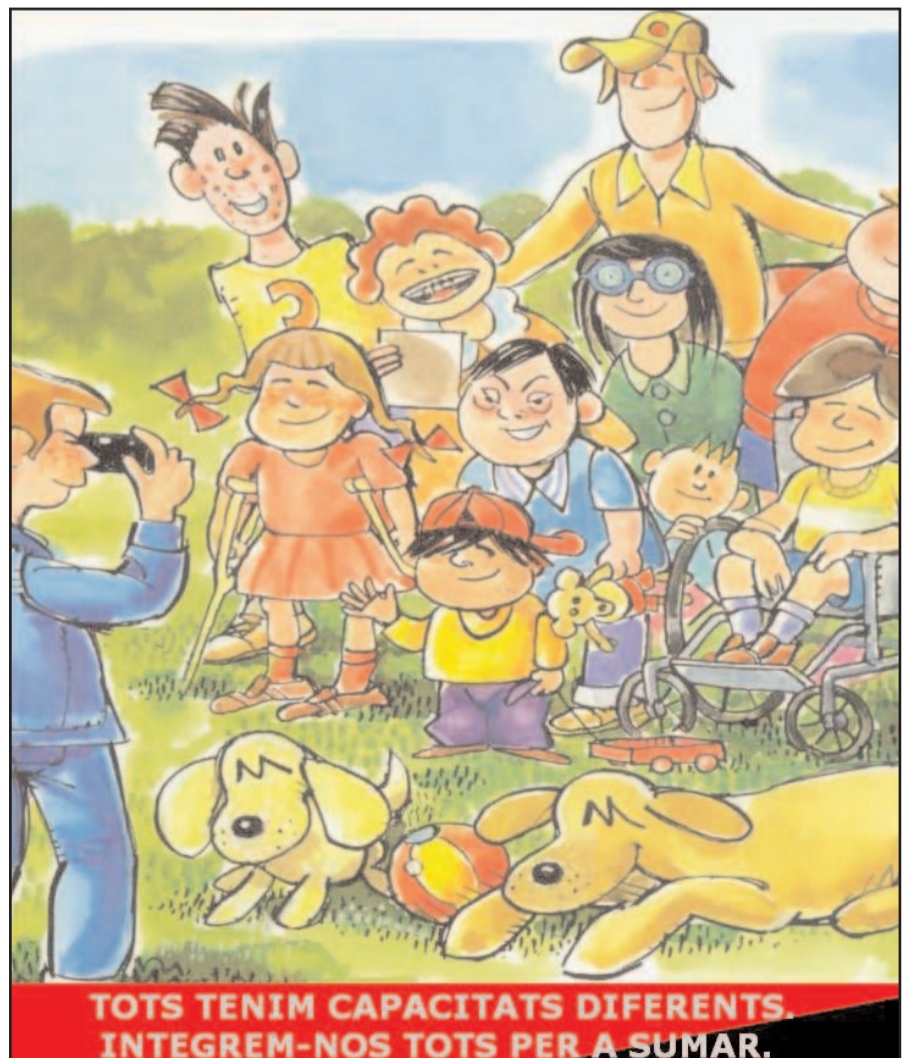
LUCIA G. F.

A algú li importa?

Vaig començar amb un títol-trampa, així ningú sabrà que vull parlar de discapacitat fins que no estiga dins de l'article: potser l'engany funcione i el lector es setisca sorprés davant del truc i decidisca esbrinar un poc més de què es tracta. La discapacitat (palabreta poc atractiva) parla sempre de problemes, planteja reclams, es queixa...per la qual cosa és aconsellable evitar-la, donar-li la cantonada, total (pense) "no tinc ningú pròxim en eixa situació i el tema no m'atrau". El problema, en realitat, ho tenen les persones amb discapacitat i tot aquell que intenta viure o compartir quelcom amb elles (allí estan incloses amics, parelles i, fonamentalment, familiars convivents). El problema, encara sense tindre-ho, haurien de plantejar-se'l els sindicats (entre altres grups amb pes social). I no sols perquè el treballador (persona central a l'hora de pensar en acció sindical) és també el primer actor quan parlem de discapacitat: el treball és la primera causa generadora de discapacitat. També es repeteix constantment que les jubilacions, pensions i indemnitzacions no aconseguen per a generar una consciència que possibilita construir una vida possible per a aquells que van perdre la seua o que mai van tindre una.

Podem, una altra vegada més, perorar sobre les barreres arquitectòniques que la nostra societat primer mundista continua construint a pesar de tindre els mitjans per a evitar-ho; dels plans d'igualtat que no funcionen; de la formació que falta; de l'educació que no aconseguix; dels centres de dia que no es constrüixen; de les llars que no funcionen perquè la discapacitat els va canviar la vida...podem tot això i molt més, sense dubtes i sense fanfaroneria, però tampoc aconseguirà si no decidim començar, des dels nostres sindicats, a traure la discapacitat al carrer, a posar-la en el primer lloc en la llista dels nostres reclams, a crear secretaries específiques i no diluir-la en "Benestar Social" (o quelcom paregut). L'únic reclam d'un treballador o treballadora que ha resultat discapacitat, o que ha tingut un fill/filla discapacitat, o que ha decidit compartir la seua vida amb algú discapacitat/discapacitada, no passa per l'oficina jurídica del nostre sindicat, passa per la nostra solidaritat militant i activa...a algú li importa?

Josefina Juste

La CGT-PV ratifica a Antonio Pérez com a Secretari General per als pròxims dos anys

El passat 19 d'octubre, es va celebrar el Ple de Sindicats de la Confederació General del Treball del País Valencià (CGT-PV). L'orde del dia incloïa els punts de valoració de la situació social i laboral, la precarietat de l'ocupació, l'acció social de la CGT, la solidaritat internacional i amb els treballadors immigrants i la sinistralitat en el treball.

Van ser debatudes i aprovades ponències sobre suport als treballadors immigrants i el rebuig a l'actual llei d'estrangeria, campanyes contra la precarietat de l'ocupació i la sinistralitat, així com un pla de formació per a delegats i militants de la CGT. També es tractà la convocatòria a València d'una concentració contra la repressió política al Marroc i ampliar la solidaritat amb els moviments socials transformadors d'Amèrica Llatina i el Mediterrani.

Finalment, es va procedir a l'elecció del Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT-PV, que ha quedat compost pels següents responsables: Antonio Pérez (Secretaria General), Vicente Melo (Secretaria d'Organització), Juan Vicente Calderón (Secretaria de Finances), Ana Madrid (Secretaria d'Acció Sindical), Miquel Aledón (Secretaria de Formació) i Guillem Gimeno (Secretaria d'Acció Social)

El Ple de Sindicats de CGT és el màxim òrgan de decisió entre congressos i a ell assisteixen representacions triades directament en les diferents assemblees de cada un dels sindicats que la conformen. Els delegats no poden canviar els acords adoptats pel seu sindicat respectiu i compten amb els vots que els corresponen segons un sistema proporcional basat en les cotitzacions dels últims nou mesos.

Des de Notícia Confederal desitgem a este nou i equip una etapa plena d'èxits al front de la FL de CGT de València.

Antonio Pérez Collado, nuevo Secretario General

No a la privatització del pàrquing de l'Hospital General de Castelló

La Confederació General del Treball de Castelló vol manifestar públicament el seu total rebuig a la privatització del pàrquing de l'Hospital General.

Considerant que els terrenys en què s'ha construït el pàrquing pertanyen a l'Hospital, això, vol dir que tals terrenys ocupen un espai públic, al servei de l'usuari i dels treballadors.

Des de la C.G.T. volem denunciar els pocs escrúpols d'aquells que fan negoci de la salut. A un hospital no s'acudix a passar l'estona, per sort o per desgràcia s'acudix quan et falta la salut. Per això a partir de l'obertura del pàrquing de l'Hospital General, començarà el negoci per a l'empresa constructora i per al SERVASA. L'usuari pagarà 1 € per hora, quan vaja a les consultes i sobretot pagarà quan estiguen cuidant dels seus malalts ingressats dies i dies.

Que per al Servasa és "mà d'obra barata", i tindran a més que pagar per aparcar el seu cotxe. Una aberració.

D'altra banda, els treballadors tampoc ixen mal parats. Són clients segurs per al pàrquing, i a més discriminats respecte a altres hospitals de la província.

Dits treballadors no tenen una altra opció, el pagament de tal Pàrquing suposa un mínim de 200 € a l'any per treballador/ treballadora. "quin negoci" que treballadorr se li augmenta anualment el salari esta quantitat?

Volem denunciar i fer notòria la falta de trasporte públic, des de qualsevol punt de la província i des de la mateixa ciutat a l'Hospital General.

És per tot açò que la federació local de CGT de Castelló s'adherix a totes les accions i mobilitzacions que des de la Junta de Personal de l'Hospital General es convoquen en protesta per la privatització de tal Pàrquing i a favor de la gratuïtat per a tots els usuaris i treballadors.

CGT contra l'endureixement de les condicions laborals a Ford

Des de principis de 2006 l'empresa Ford ha endurit inexplicablement la seua política de relacions laborals, incrementant el nombre d'expedients sancionadors en més d'un 300%, ja que des de l'un de gener d'eixe any fins al passat tretze de novembre (data en què s'ha comunicat l'últim acomiadament) s'han produït tantes sancions (35) com en els quatre anys anteriors. Estos expedients sancionadors han suposat una dotzena d'acomiadaments disciplinaris i suspensions d'ocupació i sou d'un dia a seixanta.

Però segurament el cas més escandalós de tota la història de Ford siga el d'un delegat de CGT i membre del Comitè d'Empresa a què se li han imposat dos sancions consecutives de seixanta dies d'ocupació i sou cada una. La plantilla sap que estes sancions a tal delegat vénen originades per la seua denúncia dels alts ritmes de treball, encara que el pretext que argumenta l'empresa és el de "deixar-se operacions sense realitzar" en el seu lloc de treball. José Antonio Tejero és un delegat de CGT en la planta de Muntatge i també és membre de la Comissió de Mètodes i Temps del Comitè d'empresa, per la qual cosa ell ha sigut l'encarregat de tramitar les nombroses denúncies que CGT ha presentat contra Ford pels increments incontrolats dels ritmes de treball i per la saturació abusiva de molts llocs de treball de les cadenes. En eixe treball per la defensa dels drets dels treballadors està l'origen de la persecució a què la direcció li ha sotmés.

Davant d'esta greu i repressiva situació que es viu

en Ford, i després d'intentar repetidament que el Comitè d'empresa assumira la convocatòria d'alguna mesura de protesta, la CGT ha realitzat una nova campanya (al juliol del 2006 el nostre sindicat ja va portar una altra a cap) per a denunciar l'onada de sancions i sensibilitzar a la plantilla sobre la necessitat que es done una resposta solidària i col·lectiva.

La campanya, que va durar des de mitjans de novembre fins al tancament per les vacances nadalenques, va consistir en la informació en menjadors, el repartiment de fulls informatius, la col·locació d'uns cartells en cada planta de la factoria (on se n'aniran comptabilitzant el total de sancions produïdes l'any, per la qual cosa la campanya seguirà oberta també en 2008), l'edició i distribució entre els treballadors d'uns bons d'ajuda al company que ha estat quatre mesos sense cobrar el seu salari i a la seua família, i altres accions com una concentració de delegats de CGT davant de la porta d'entrada a la factoria de Ford a Almussafes.

CGT no deixarà sense denunciar tots els atropells i abusos d'esta empresa multinacional que es gasta enormes quantitats de diners per a donar una imatge moderna i respectuosa amb el medi ambient, però que en el fons continua explotant i reprimint eixos mateixos treballadors a qui felicita pel seu alt nivell de professionalitat i productivitat, i dels que diu que són "el seu més valuós patrimoni" (Menuts farsants i entabanadors estan fets estos directius, pagats a preu d'or!).

Éxit de la concentració de CGT contra les sancions i acomiadaments a la factoria d'Almussafes

La CGT va reunir el 4 de desembre en la rotonda d'entrada a la planta de Ford Almussafes a un centenar de delegats, en una concentració en protesta pels acomiadaments i sancions en la factoria, i com a resposta a un delegat del Comitè d'empresa sancionat amb dos suspensions d'ocupació i sou de dos mesos cada una. Amb pancartes amb el lema "contra la repressió, mobilització", els manifestants han denunciat "l'onada de sancions i acomiadaments" que la direcció de Ford està duent a terme en la planta.

La concentració, prevista entre les 13.15 i les 15.15 hores, va comptar també amb la participació dels responsables i delegats de les seccions sindicals de Comissions Obreres i PUT en la planta, després de la invitació que va fer la CGT a tots els sindicats presents en el Comitè d'Empresa de Ford -amb majoria de UGT- per a participar en la protesta. La UGT va ser l'única secció sindical que no ha respost a la petició de solidaritat.

A més, van assistir a la concentració delegats sindicals de de CGT de la contractes de neteja (Ramel), menjadors (Sodexo), etc. i d'empreses del parc industrial Joan Carles I, pròxim a la factoria automobilística, i alguns treballadors que han acudit abans o després d'acabar el seu torn de treball. En total es

calcula que van passar per la concentració més de 150 persones.

La direcció de la factoria, per la seua banda, va declinar fer declaracions en relació a la concentració. Encara que sí que va canviar la ruta d'accés dels autobusos del personal perquè no entraren al treball per davant de la concentració. Maniobra que, segons el parer de la CGT, els ha eixit molt malament. No sols van aconseguir que tot el món s'assabentara de la raó de la dita maniobra, sinó que amb ella van retardar la incorporació del personal i la parada de les línies de producció (tot just començar a funcionar) per falta dels operaris suficients.

En el que va d'any, 17 treballadors han sigut sancionats i cinc despedits, xifra que triplica les dades d'anys anteriors, segons la CGT, que assenyala que després de la campanya s'ha obert un nou expedient sancionador a un altre treballador, en este cas de UGT. Anteriorment un delegat de CGT, membre del Comitè d'Empresa, va ser suspès dos vegades d'ocupació i sou durant dos mesos per "denunciar els alts ritmes de treball de la factoria". Un portaveu del sindicat, Antonio Pérez Collado, va destacar que la concentració "ha despertat consciències que pareixia que estaven dormides".

El camp d'internament de Rivesaltes

Als peus del Pirineu Català, prop de Perpinyà, en un muntanya davall, àrid i pla comprès entre Salses, Rivesaltes i Espira de l'Agly, niu de rabosots, llebres i conills, amb forest de mala herba i romer, forn solar a l'estiu i nevera gelida a l'hivern, s'enclava un camp de concentració, de trist record per als desgraciats exiliats espanyols. 600 hectàrees desèrtiques, denominades "Centre d'Albergament de Rivesaltes".

El govern col·laboracionista francès, la France de vichy, aliada nazi, del mariscal Pétain, del 14 de gener del 41 al 22 de novembre del 42, va oferir la seua generosa "ajuda internacional".

Condicions de vida inhumanes, terribles, fam i malalties, perquè comptar-vos el que ja està escrit i detallat, hi ha molts testimonis orals i escrits. Al gener del 41 hi ha ja 4300 interns. Era un camp enorme, dividit en quatre illes en forma de creu, amb barracons per a dormir, altres per a menjar, malmenjar millor dit, i els que complien amb funcions sanitàries, neteges i bugaderia. En una illa, dones i xiquets de totes les edats, en una altra hòmens, i les altres dos, jueus, separats per sexes, esperant el seu ultime viatge als camps de concentració nazis.

Este estiu del 2007, viatgem a França per a reunir-nos amb els companys del centre Ascaso-Durruti de Montpelier, compartir uns dies per Perpinyà i Sé't, comprovar que un tros del nostre passat anarquista i llibertari, a causa de l'exili i el feixisme franquista, segueix en caixes i porxes dels nostres veïns francesos, memòries de les columnes Durruti, De Hierro, parts de guerra, en fi, unes línies de la nostra història recent.

Va ser així com vam poder xafar un terreny compartit, de por, penalitats i penúries, pels postres exiliats, i 70 anys després pels seus mas directament hereus, els llibertaris de Castelló.

Plorar, perquè clar que vaig plorar, em va invadir la tristesa i el record, vaig contemplar els barracons immunds, vaig respirar el seu por i incomprensió, em vaig quedar mut a l'observar fins on la perversió humana és capaç d'arribar, impotent i callado.

Ara, passat un temps, reflexione i, hui mateix, en este moment, hi ha tants camps de concentració i internament en el món, que és la nostra obligació, la nostra tasca immediata i urgent, lluitar per a tancar-los, desemmascarar als opressors-carcellers, hi ha tant pel que lluitar, que estes senzilles esbosses de record a Rivesaltes, són al mateix temps un homenatge dignificador, contra tots els camps d'extermini, tant de sers humans com d'idees.

Junts podrem, si volem, aprendre de la història, no tornar a repetir els nostres errors i crear un món millor.

Joan Piñana

Companys de CGT a les portes del Consolat de Marroc.

Jornada de lluita 24 hores "Parem la guerra en Chiapas" davant el consolat de Mèxic

En resposta a la convocatòria efectuada per la Comissió de Solidaritat amb Chiapas de la CGT i el Col·lectiu Zapatista "El Caragol" de València, un grup d'unes 40 persones s'han reunit a les portes del Consolat de Mèxic a València a passar la nit per a cridar l'atenció sobre la gran escalada de violència que en les últimes setmanes es viu en Chiapas. La concentració va començar a les 19 hores del divendres 4 de gener i ha finalitzat a les 9 hores del 5 de gener. Es van instal·lar tendes de campanya a les portes del consolat i es va penjar una pancarta i una reproducció del mural de Taniperla.

Este acte s'emmarca dins d'una jornada de lluita de 24 hores amb el lema "Parem la guerra en Chiapas" en la que també s'ha repartit milers de fulls informatius en diversos punts de la ciutat. A més, el matí del divendres 4 de gener s'ha mantingut una entrevista amb el Cònsol de Mèxic a València, Vicente Sos, a què se li va transmetre el malestar i rebuig davant de la situació prebèl·lica que s'està vivint en l'estat mexicà de Chiapas i al que se li han exposat les innumerable agressions que estan patint les comunitats zapatistes i les seues bases de suport, l'augment de la repressió per part de l'exèrcit federal i dels grups paramilitars. Estes agressions, totalment premeditades i emparades pel govern mexicà, tenen com a objectiu provocar situacions límit de tensió per a, d'esta manera, justificar les accions bèl·liques que es puguen prendre per a desallotjar les terres recuperades pels zapatistes i desmantellar totes les estructures civils de sanitat, educació, justícia, etc...creades des de l'alçament de 1994 acabant, així, amb uns dels projectes de resistència, autonomia i autogestió més importants a nivell mundial. Se li va fer entrega també del manifest redactat per a l'ocasió amb la intenció que este siga remés al govern mexicà, advertint-los que esta campanya de protesta es prolongarà en el temps i augmentarà en intensitat en cas de no cessar de forma immediata les agressions.

El cònsol es va limitar a reconèixer que la situació en Chiapas s'estava complicant de forma alarmant i que transmetria les nostres inquietuds al Consolat de Barcelona per a, des d'allí, ser

La nit del 4 al 5 de desembre, a la porta del consolat.

remeses al Govern Mexicà, evitant en tot moment assumir qualsevol tipus de responsabilitat.

Destacar que, a pesar de tindre les pertinents comunicacions a Delegació de Govern i a l'Ajuntament de València per a poder realitzar l'acte, sobre la mitjana nit diverses patrulles de la Policia Nacional i de la Policia Local de València han acudit per a fer-nos retirar les tendes de campanya instal·lades arribant inclús a interposar denúncies contra alguns dels integrants de la concentració. Davant de l'amenaça de desallotjar-nos de forma violenta, es va consensuar retirar les tendes de campanya per a poder continuar amb la concentració, quedant les denúncies retirades però obligant els manifestants a adormir el ras a pesar de les baixes temperatures.

Precaria situació a Correos en Castelló

La situació per la qual estan passant el col·lectiu de treballadors de Correus, bàsicament des de setembre fins a l'actualitat, tant a nivell provincial, Castelló, com a nivell estatal, està empitjorant dia a dia, per la qual cosa esta Secció Sindical de CGT Castelló, amb representativitat tant en la Junta de Personal com en el Comitè d'Empresa, iniciarà una campanya d'informació, tant a tota la plantilla com a la ciutadania, afectada pel servici públic de Correus, per a denunciar el caos actual i la degradació del servici, per a conscienciar que la nostra situació laboral i econòmica és cada dia mes precària.

Respecte d'això dels drets ciutadans, com a dret constitucional, l'article 17 de la llei 24/1998, del Servici Postal Univer-

sal, diu: "una entrega en la direcció postal de cada persona física o jurídica, tots els dies laborables i com a mínim cinc dies a la setmana" i açò s'encomana a l'operador que preste este servici públic, en este cas Correus. I esta secció sindical denuncia que este article no s'està complint.

En la roda d'assemblees realitzada pel nostre sindicat, tant a Setembre com a l'Octubre, en distintes carteries i oficines de la província, hem constatat que la falta de contractació esta portant a situacions alarmants.

Càrregues de treball excessiu, doblatge permanent de barris, correspondència acumulada, porten a la plantilla de Correus a un punt de mala qualitat i malestar, que pot desembocar en un conflicte Col·lectiu.

La CGT es manifesta enfront del consolat de Marroc contra la repressió política

Més d'una trentena de persones es van concentrar en la vesprada del 30 d'octubre a les portes del Consolat del Marroc a València en senyal de protesta contra la repressió política i sindical del país veí.

L'acte va incloure també l'enviament

d'una carta per fax al Cònsol del Marroc davant de la reiterada negativa d'este a rebre els representants de la CGT en diverses ocasions. En la missiva es feia referència als huit treballadors condemnats a diversos anys de presó per pronunciar consignes contra la monarquia del Marroc durant la celebració del dia de les treballadores i els treballadors el 1r de Maig.

A més de demanar l'alliberament immediat dels detinguts, la CGT va demanar el cessament de la repressió contra les manifestacions populars i la posada en llibertat de tots els detinguts en estes accions. I fi-

nalment, va exigir respecte a les llibertats d'associació, expressió i manifestació.

La concentració en el carrer de la Paz s'enquadra en la sèrie de mobilitzacions que va estar realitzant la Confederació General del Treball durant finals d'octubre enfront dels distints consolats i ambaixades del Marroc per tota. L'arrel de les dites accions es troba dins dels acords presos en la trobada internacional d'àmbit euromagrebí celebrat a Màlaga els dies 28, 29 i 30 de setembre, al qual van assistir organitzacions de diferents països, tant de la vora Sud com de la vora Nord del Mediterrani.

En record de Bego

El passat 20 de desembre, en el Cementeri municipal de València, com a ultima voluntat de la nostra amiga, volguda, solidària i sobretot, mare del nostre estimat Alex, companya d'un gran ser humà, Santi, va ser incinerada Bego, en la flor de la vida, després d'un irracional càncer, la seua perduda ens va commoure a tots i desitgem que la terra li siga lleu, sempre estarà amb nosaltres. Va ser sempre un ser lliure, amo la llibertat i la va defendre. En el teu record, un poema, trist i al mateix temps sincer. Gràcies per haver-nos deixat conèixer-te.

No te entristezcas porque nos ves llorar, el dolor, el pesar,

un nudo amargo que nos impide pensar,

no sientas inquietud ni malestar,

és nuestro modo de sentirte nuestra, llorar hay que llorar,

más todos sabemos que nunca, nunca, nos podran quitar tu presencia, tu sonrisa,

siempre estas dentro de nosotros, y estarás.

No tengas en cuenta nuestro abatimiento,

Es la incomprensión de lo irracional, miranos con tu cariño,

Te echamos de menos, ahora no estas, o tal vez si,

Nunca se va a borrar tu carita tierna, tu voz de mama,

Mucho de tí ya esta para siempre en paz,

En todos nosotros, en fusión total, permanente ya,

Ayudanos amiga, yo sé no vas a abandonar,

El golpe es fuerte, mas se que nunca, nunca,

Nos podran quitar tu presencia, tu sonrisa,

Siempre estas dentro de nosotros, y estarás.

Joan Piñana

Resultats últimes eleccions sindicals

Teletch: 7 CGT de 21
Sodexho: 3 CGT de 9
Canal 9: 2 CGT de 21
Benteler: 6 CGT de 9
Cointra: 2 CGT de 9
L. Gomesa: 1 CGT de 3
Acciona Limpieza: 2 CGT de 9
Centro Farmacéutico: 2 CGT de 5
Schuller S.L.: 1 CGT d'1
Auzo Lagun: 5 CGT de 9
Miquel y costas: 5 CGT d'1
Mauropal 1 CGT d'1
Eurolin: 4 CGT de 9
Casino de Villajoyosa 4 CGT de 9

CGT entra amb força a Teletch

A mitjans d'octubre, se celebraren les eleccions sindicals en Teletch, de València.

La CGT-PV es presentava per primera vegada a les eleccions en esta empresa del sector de telemàrqueting, on el Comitè anterior estava format per 13 delegats de UGT i 8 de CC.OO.

La CGT ha entrat amb força, aconseguint 7 delegats, els mateixos que UGT (que perd 6) i que CC.OO. (que perd 1). CGT ha sigut el segon sindicat més votat, la qual cosa suposa un èxit encara més important, si tenim en compte que fins ara no teníem representació en esta empresa.

D'altra banda, la CGT continua mantenint la seua posició en altres empreses, com en Canal 9, on la CGT va traure 2 delegats d'un comitè de 21. La CGT-PV va repetir resultats en les eleccions celebrades en Sodexho, l'empresa en subcontracta que porta els menjadors de la factoria de Ford a Almussafes. Així, el comitè queda constituït per tres delegats de CGT, tres de CC.OO. i tres de UGT. Estos resultats suposen la consolidació de la CGT en el polígon de la zona industrial d'Almussafes, amb tres delegats més i demostren la confiança que els treballadors continuen mantenint en este sindicat.

Per la seua part, en Cointra (Puçol) la CGT obté dos delegats de 9, en L. Gomesa s'aconsegueix un dels tres delegats i en Acciona Neteja el resultat va ser de 2 delegats de 9.

La nostra enhorabona als companys i companyes de totes eixes empreses! I també la nostra benvinguda als nombrosos treballadors que estan buscant en CGT l'espai per a la lluita que altres organitzacions els neguen.

La vaga en Aluminos Baux se saldava amb despits i amenaces

Després de la vaga realitzada pels treballadors d'Aluminos Baux per a reclamar un salari digne i unes condicions laborals acceptables, l'empresa, situada en la carretera nacional 234, a Segorbe (Castelló) va mamprendre severes represàlies contra els seus treballadors.

Arran de dita vaga, dos treballadors afiliats a la Confederació General del Treball van ser despedits, i un altre company, membre del comitè de CGT en l'empresa, va rebre amenaces de mort per part de l'empresa.

Els treballadors i CGT consideren estos fets una prova de la persecució sindical exercida per Aluminos Baux. A data de hui, els dos treballadors despedits no han sigut readmesos però van acceptar la indemnització per part de l'empresa, de 45 dies de sou per any treballat. CGT-PV també seguirà de prop el judici per amenaces, pendent de resolució.

UNES 200 PERSONES PROTESTAREN DAVANT DE L'IVADIS DURANT SET HORES

Eren les 10 del matí, 11 de desembre, quan els més matiners ja feien sonar els seus xiulets i airejaven les banderes rojinegres davant de la seu de l'Institut Valencià per a l'Assistència als Discapacitats (IVADIS), dependent de la Conselleria de Benestar Social, que té la seua seu central en el número 108 de l'Avinguda del Port, a València.

Dos pancartes en què es reclamava la sempre postergada revisió salarial i millors dotacions tècniques i materials per als 500 treballadors que es dediquen a l'assistència a les persones amb discapacitat, eren penjades a continuació en la fatxada de l'edifici seu de l'IVADIS.

A partir d'eixa hora (10 a.m.) prevista per a l'inici de la concentració prop de 200 persones, treballadors de l'IVADIS i dele-

gats de la CGT, anaren acudint de forma escalonada a la concentració legalitzada, romanent sempre un nombrós grup fins l'hora prevista per a la seua finalització (5 p.m.)

La concentració va ser molt animada i en ella es varen escoltar exigències dirigides tant al gerent de l'IVADIS com al conseller de Benestar Social. Una representació dels concentrats va ser invitada per la direcció de l'IVADIS a una reunió, en la que se li van traslladar totes les queixes de la plantilla i dels usuaris d'este important servici assistencial, sense que es produïra cap avanç ja que l'IVADIS al·lega no poder pujar els salaris del seu personal mentre la Generalitat no eleve el pressupost destinat a tal servici.

CGT-IVADIS vol expressar el seu malestar davant de la política d'autobombo i de retalls, per part del Consell valencià, i més concretament per part de la Conselleria de Benestar Social a la qual pertany l'IVADIS. Mentrestant, la societat valenciana continua comprovant com els servicis públics es degraden i augmenta la voràgine privatitzadora en este àmbit.

Per tot això, la secció sindical de CGT en l'IVADIS manifesta la seua satisfacció pel seguiment de la mobilització i anuncia noves mesures de protesta per a defensar les seues justes reivindicacions.

Ens va visitar un esperit Lliure: Concha Liaño.

En este trimestre hem tingut el privilegi de conèixer a una de les fundadores de Dones Lliures a Catalunya.

Concha Liaño va viatjar des de Venècia, la seua residència després de l'exili a França, per a participar en l'homenatge a Dones Lliures organitzat per la Secretaria de la Dona i que va tindre lloc a Saragossa del 15 al 19 d'octubre.

Allí, junt amb Antonina Rodrigo van ser la veu de totes aquelles dones que van intentar i van creure en un món lliure, sense classes socials, sense repressió, sense privilegis de bressol, i que van haver de patir amargament les conseqüències de lluitar per a aconseguir-ho. Van ser les protagonistes i representants de tantes altres dones pioneres en açò de l'anarcofeminisme, o de l'exercici de ser dona i buscar el seu lloc com a tal sense deixar de lluitar i defensar els drets de la classe treballadora

I van fer les delícies de totes aquelles companyes i companys que van tindre la fortuna de poder escoltar-les, de percebre en els seus missatges, encara hui, la força i la dignitat que van fer possi-

ble la revolució social del 36 així com que en 1937 tinguera lloc l'únic congrés d'unes Dones Lliures; congrés en què van plantejar una visió avantguardista de les dones i del seu lloc en el món que 70 anys després encara tenen plena vigència, a pesar del llarg camí recorregut pel feminisme i la democràcia.

La sort va voler que passara uns dies a València abans de tornar a Caracas, i no vam poder deixar d'aprofitar l'oportunitat per a parlar amb ella i acostar-la a tots els teníem interès a escoltar-la.

Per això organitzem una xicoteta xarrada en l'Ateneu Al marge i una entrevistem en Ràdio Klara; no va poder ser la xarrada per raons de salut, però no per això vam perdre l'oportunitat d'escoltar-la, en Ràdio Klara primer i a través del documental "dones en peu de Guerra<Ninguno(a)>", que projectem en l'ateneu després.

Ens va parlar d'allò que s'ha viscut durant els anys 30, de la felicitat al trobar-se en els ateneus amb els que pensaven com ella al fi, de les lluites com a dones, com a treballadores, com a llibertàries, de les amargures de la derro-

ta, de l'exili.

Però la seua vida va continuar i també la seua lluita, ens compta orgullós com un dia a Caracas al cap dels anys se reva trobar amb una antiga companya de treball en un hotel a qui havia ensenyat a llegir i escriure i que havia aconseguit "eixir de l'esclavitud de la granera" gràcies a l'ajuda de Conchita.

També ens va parlar dels moments amargs després de la derrota, de l'exili, de la rebel·lió i la frustració d'haver perdut tot allò que van tocar amb les puntes dels dits i del que li va costar reconciliar-se amb si mateixa.

Ens va omplir als seus 91 anys d'una energia que totes envegem, i ens va animar a continuar lluitant "vostés tan formades i amb els mitjans que ara existixen han d'aconseguir les seues metes sens dubte" ens deia.

I potser serà cert, tenim més mitjans, però i la il·lusió? I l'energia? I la coherència? Molts hem d'aprendre per a aconseguir allò que elles van tocar amb les puntes dels dits.

Emilia Moreno

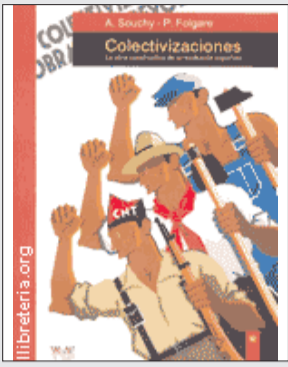
LLIG I DIFON LA PREMSA LLIBERTÀRIA

Pots trobar el **LIBRE PENSAMIENTO** en:

Zona Benimaclet: Libreria Primado, Avda. Primado Reig, 102
Zona Algirós: Libreria La Tardor, Plaça Olof Palme, 1
Zona Barri de la Llum-Mislata: Edifici CGT, Avda. del Cid, 154
Zona El Carmen: Libreria Sahiri, C/Danzas, 5

CULTURA

LITERATURA LLIBERTÀRIA: COLECTIVIZACIONES

Les col·lectivitzacions, nascudes de la deserció de la burgesia després de la situació revolucionària de juliol de 1936, passen prompte a ser el reflex de la maduresa de les condicions socials i econòmiques de la revolució espanyola i el canal pel qual s'expressa la voluntat del proletariat de construir una

societat nova. Entrelaçant documents, entrevistes amb els obrers col·lectivistes i exposicions pròpies, Souchy i Folgarre oferixen en esta obra, escrita en 1.937, i erigida, amb el pas del temps, en un dels grans escrits clàssics sobre el tema, tant un ampli i coherent panorama de les col·lectivitzacions industrials i agrícoles com una de les visions més vives de la revolució espanyola en els seus moments de major auge. Un dels pocs llibres realitzats sobre el terreny i com van ser aplicades les col·lectivitats en sectors com a transport, tèxtil, òptica, alimentació, servicis públics i en poblacions com per exemple, Terrassa, Girona, Granollers, Rubí, Fraga, Lécera, fins a un total de 14 poblacions. En resum un llibre imprescindible per a tindre una visió de les col·lectivitzacions en la practica.

Colectivizaciones: La obra constructiva de la revolucion española.
Autor/a: A. Souchy · P. Folgarre
Año: 2007
Tamaño: 15x20
Edición: 1ª 2007
Editorial: P. de Indio

JACOB Y LOS TRABAJADORES DE LA NOCHE

Alexandre M. Jacob és una de les figures més destacades dels "expropiadors socials", ara l'editorial "Pepitas de calabaza" edita un important treball d'articles entorn de l'acció i vida de tan singular personatge. Estos escrits, seleccionats després del treball de recopilació dels textos de Jacob que va realitzar l'editorial francesa l'Insomnieque, van des de l'època daurada de "Los trabajadores de la noche" fins a la seua posada en llibertat després d'una llarga estada en el presidí de les Illes del Diable. Alexandre Marius Jacob va nèixer el 27 de setembre de 1879 a Marsella. Junt amb altres companys anarquistes, entre ells la seua pròpia mare, va dissenyar i va posar en pràctica una de les xarxes de "robatori científic" més sorprenents del segle passat. Detingut en 1905, va ser condemnat a treballs forçats a perpetuïtat en el penal de la Guyana, condemna que va poder eludir en part, i tornar a França en 1928 gràcies a l'acció dels seus companys i d'al-

tres personalitats. Ja més relaxat, va viure treballant com a venedor ambulat de teles, però sense apartar-se de les seues afinitats anarquistes. Encara que no es tenen proves que ho verifiquen, es crega que en 1936 va estar intentant ajudar els seus amics a Barcelona. El que va succeir en la vida de Jacob, tant en este període, com el posterior de l'ocupació nazi de França, continua sent un misteri. Jacob es va suïcidar el 28 d'agost de 1954 en Bois-Saint-Denis, on residia. Pocs dies abans de llevar-se la vida, va dirigir als seus amics estes últimes paraules: "Vos deixeu sense desesperació, amb el somriure en els llavis i la pau en el cor. Sou massa jóvens per a poder apreciar el plaer que proporciona anar-se'n gaudint d'excel·lent salut, burlant-se de totes les malalties que aguaiten a la vellesa. Allà estan totes estes fastigoses reunides, llistes per a devorar-me. Però vaig a defraudar-les. Jo he viscut i ja puc morir". A continuació, publiquem el text llegit per A. Jacob durant el seu juí: *Crideu un home "lladre i bandit", li apliqueu el rigor de la llei sense preguntar-vos si ell pot*

ser una altra cosa. S'ha vist alguna vegada a un rendista fer-se lladregot? Confesseu no conèixer a cap. Però jo que no sóc ni rendista ni propietari, que no sóc mes que un home que només té els seus braços i el seu cervell per a assegurar la seua conservació, he hagut de comportar-me d'una altra manera. La societat no em concedia més que tres classes d'existència: el treball, la mendicitat o el robatori. El treball, lluny de repugnar-me, m'agrada, l'home no pot estar sense treballar, els seus músculs, el seu cervell posseïxen una quantitat d'energia per a gastar. El que m'ha repugnat és tindre que suar sang i aigua per l'almoïna d'un salari, crear riqueses de les quals seré frustrat. En una paraula, m'ha repugnat donar-me a la prostitució del treball. La mendicitat és l'enviliment, la negació de qualsevol dignitat. Qualsevol home té dret al banquet de la vida. El dret de viure no es pidola, es pren. El robatori és la restitució, la recuperació de la possessió. En compte de tancar-me en una fàbrica, com en un presidí; en compte de pidolar allò al que tenia dret, vaig preferir sublevar-me i combatre cara a cara als meus enemics

fent la guerra als rics, atacant els seus béns... Certament, veig que haguéreu preferit que em sotmetera a les vostres lleis; que, obrer dòcil, haguera creat riqueses a canvi d'un salari irrisori i, una vegada el cos ja usat i el cervell embrutit, haguera anat a rebentar en un racó del carrer. Llavors no em cridaríeu "bandit cínic", sinó "obrer honest". Amb afalac m'haguéreu inclús imposat la medalla del treball. Els capellans prometen el paradís als seus entabanats; vosaltres sou menys abstractes, els oferiu paper mullat. Vos agraiusc tanta bondat, tanta gratitud, senyors. Preferisc ser un cínic conscient dels meus drets que un autòmat..."

LA CGT-VALÈNCIA CELEBRA LES SEUES IX JORNADES LLIBERTÀRIES

Al cap de nou anys les Jornades Llibertàries ja quasi pareixen quelcom habitual, senzill i que s'organitza de forma quasi automàtica. Però, com sempre, la realitat és molt diferent de les aparences, i les nostres Jornades són possibles perquè molta gent (no tota la necessària) s'el curra durant un parell de mesos. Fa falta que es trien els temes a tractar en cada una de les edicions, buscar els locals adequats, trobar els ponents més indicades per a cada xarrada, proporcionar-los allotjament, etc. Després cal dissenyar la propaganda, posar els anuncis, informar l'afiliació i un infinitat de detalls per a aconseguir que res falle i tot funcione el millor possible. Important és també la labor de les nostres seccions sindicals: sense elles no podríem fer arribar els cartells i programes a la gent, ni vendre l'enorme quantitat de loteria necessària perquè les Jornades no siguen una altra despesa onerosa per a les modestes arquas de la Confederació. Estes Jornades de 2007 han estat dedicades a "Història i Memòria de la Revolució Llibertària", sens dubte un debat necessari ara que el govern socialista pretén donar carpetada a les demandes de revisió i anul·lació de multitud de juís i condemnes perpetrats pel franquisme contra lluitadors honestos i abnegats. Del desenvolupament dels debats i la resta d'activitats

podem estar satisfets. No han sigut actes multitudinaris (ni ho buscàvem) però ha acudit gent molt interessada durant els cinc dies que han durat les IX Jornades Llibertàries. Hem tingut el plaer de comptar amb Ricard C. Torres, Joan Pinyana, Jacinto Ceacero, Aurora Tejerina, Paco Madrid, José Vicente Martí, Cristina Escrivá, Rafa Arnal, Eladio Villanueva, Esperanza Para, Rafa Mestre, Carlos Peña i Vicente Ferrer. Cada un d'ells ens ha delectat amb la seua erudició en els temes que treballa: història social, sanitat i ensenyança durant la revolució, edició de llibres, investigació història llibertària, etc. També és un símptoma esperançador que, per primera vegada, les cares de gent de la CGT hagen superat a les de persones de fora de la casa. Finalment cal destacar el bon ambient de la festa de clausura, la cordialitat i la comunicació que sorgiren entre militants que la resta de l'any a penes coincidim en el local o les concentracions. I seria injust oblidar la bona organització de la festa per part del col·lectiu dels Jóvens Anarcosindicalistes de la CGT-València. Amb gent així tenim assegurat el futur de les nostres idees i una presència cada vegada major del nostre sindicat en el treball, en la societat i en la cultura. Enhorabona i gràcies a tota la CGT-PV i vos invitem a anar pensant i treballant ja perquè les X Jornades marquen un fita en esta ciutat.

Dalt: taula rodona al Colegi Major Rector Pesset. Baix: cartell de les IX Jornades Llibertàries.

Si vols col·laborar amb:

NOTICIA
Confederal
 comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

Entrevista amb Juan Giménez, Secretari General de la Federació Local de CGT Alacant

“La meua labor es entusiasmar al personal”

Juán Jiménez Pérez desvela amb pudor que ell ja és “molt major” quan confessa que va nàixer sobre el 42. La veritat és que porta mitjana vida dedicada a la lluita sindical, perquè els seus inicis en CGT es remunten a 1974 i ha sigut testimoni dels canvis i evolució del sindicat des de jove. Després d’una trajectòria molt activa en la lluita, ha sigut recentment triat nou secretari general de la Federació Local d’Alacant. Afable i gran conversador, des de la seua experiència sin-

dical i com a treballador de Telefónica, Juan considera molt important recordar la història de CGT i així ens la transmet. Afirmar que la metodologia del sindicat porta ja molts anys “inventada”, per això, com nou secretari general, no presumix cap canvi futur a Alacant, sinó que contempla la seua labor com la de “entusiasmar el personal i donar a conèixer la nostra estructura orgànica ideal, perquè en CGT està ja tot inventat”.

Vas començar en la CGT en el 74, has sigut testimoni de molts canvis en el sindicat...

En aquells anys ens incorporàvem a la CNT com a militants. Era necessari construir el sindicat des del principi. Eixíem de 40 anys de dictadura i eren uns anys de debat ideològic i pràctique de com posar en marxa nostre model organitzatiu i de resposta anarcosindicalista. Per tant l’activitat era quotidiana sense infraestructures, amb carència de mitjans.

La carència més important de l’època va ser l’absència d’una militància en la confederació madura i amb implantació en les empreses, això haguera sigut importantíssim per a donar-li profunditat i serenitat als debats. Erem molt jòvens i necessitàvem una pràctica real de l’anarcosindicalisme. El feixisme va eliminar, en la dècada dels 40, 50, i ben entrats els anys 60, físicament als integrants més actius i als companys dels comitès nacionals. Els únics referents que es tenien eren els companys que van poder escapar de la repressió, els que eixien de la presó per exemple i entre altres el company Juan Gómez Casas, i els exiliats de Toulouse.

Una altra de les carències del moment era que no hi havia un criteri compartit dins de la CNT i l’incipient moviment llibertari en temes com el moviment obrer i la realitat social d’Espanya. No teníem un anàlisi de la situació, els nous militants no havien viscut la guerra. El que hi havia era una gran simpatia cap al moviment llibertari. Exemples com els mitjans de Sant Sebastià dels Reis a Madrid i Montjuic a Barcelona van tindre gran èxit. En ells es concentrava la il·lusió per un nou futur i un món nou en els nostres cors.

Un històric de CGT com tu ha viscut des del principi el naixement del sindicat de què ara eres secretari general.

Estos assumptes van desembocar en el V Congrés l’any 79 amb un orde del dia molt confús sobretot en els punts de principis, tàctiques i finalitats (a més des de l’any 1931 a Saragossa no s’havia realitzat cap Congrés en l’interior). Amb tot el que havia succeït des de l’any 1931 fins eixes dates. Tot açò porte a diversos punts discordants de debat. El debat del congrés en el punt de principis, tàctiques i finalitats no va resoldre el tema de l’anàlisi de la societat mencionat anteriorment. No va poder calibrar totes les postures de la majoria dels sindicats sobre les conseqüències que tindria quedar-nos fora de la representació sindical dins de les empreses i no presentar-nos a les eleccions sindicals. Açò va ser el principal punt de desencontre entre els que pensaven que no calia presentar-se a les eleccions sindicals i els que pensàvem que havíem de portar el discurs anarcosindicalista a les empreses constituint les seccions sindicals i per mitjà dels delegats triats en els comitès d’empresa dins de la realitat plural que existix. Este va ser el motiu pel qual la majoria dels sindicats abandonem el V Congrés i ens reunim a principis dels anys 80 en el Congrés de València. Posant així en marxa el projecte anarcosindicalista en el sindical i social en els distints territoris que conformem l’actual Confederació General del Treball.

Com són els militants d’Alacant?

En l’actualitat comptem amb un bagatge de militància madura, però -dit amb tot afecte- quan acaba la seua responsabilitat, la gran

Juan Jiménez, durant l’última vaga general

majoria, deixa la militància; deuríem, les seccions sindicals, els sindicats, les Federacions Locals i Sectorials, mantindre un vincle que motivara estes companyes i companys per a continuar mantenint una relació que permetera revertir la seua experiència en els nous afiliats i militants. A Alacant tenim pendent una menjar de convivència amb veterans militants.

Quin sector trobes amb majors dificultats en la local d’Alacant?

Actualment trobem dificultats en tots els sectors a causa del model social i de producció en què vivim. Trobem moltes necessitats sobretot entre la població immigrant, dona i jovevent. En general entre els sectors relacionats amb el treball precari molt present en l’actualitat: contractes i subcontractes, treballadors d’empreses de treball temporal moltes vegades coincidint amb el sector servicis, construcció, hoteleria, agricultura, neteja, xicoteta i mitjana empresa és on més dificultats ens trobem. Hi ha menor presència de la CGT i els treballadors generalment estan menys informats dels seus drets com a treballador. Hi ha una carència d’informació en les empreses i una carència sindical.

Però el secretari no pot prendre cap mesura que els militants, les seccions sindicals i els sindicats no estiguen disposats a desenvolupar. El que podem fer des del secretariat de la Federació Local i les seccions sindicals és dur a terme treballs que desenvolupen els acords que hem pres en els plens, conferències i congressos. Sobretot fomentant la participació i el treball en grup. Entenc que cal impulsar la coordinació i la informació a través del desenvolupament de les tasques dins dels mètodes de treball que ens faciliten els estatus de la CGT.

Per exemple, la secció sindical és un ens on s’afilien els treballadors en les empreses i desenvolupen una acció sindical en defensa de la problemàtica dins d’eixa empresa o sector. Durant la dècada dels 80 i 90 el creixement i desenvolupament de la CGT s’ha basat principalment en la implantació i coordinació de les seccions sindicals de les grans empreses, enfortint una estructura de caràcter sec-

torial que ens dona presència en la negociació col·lectiva i l’acció sindical de la majoria de grans empreses i sectors d’esta país. Ex.: Telefónica, Renfe, Correus, Altadis, Caixes d’estalvis, banca, automoció, telemàrqueting..... També ens ha permès obrir i mantindre amb vida este local de la CGT i crear servicis jurídics en el. Ara portem un temps en què estan arribant a la nostra Federació Local companys d’estos sectors precaris a les consultes jurídiques (sent responsabilitat a Alacant del sindicat d’oficis diversos l’entrar en contacte amb tots ells per a donar-li a conèixer què és la CGT, quina estructura organitzativa i quines possibilitats de desenvolupar una acció sindical dins de la seua empresa o sector que complemente l’acció jurídica).

Quines tasques desenvoleu en concret contra la precarietat?

Estes campanyes les emmarquem dins del que és la nostra labor amb la societat. Som molt actius en l’entrebanc de cartellasses, que és un sistema molt estès a Alacant, per influència de les discoteques, perquè ací tot el món ve de vacances. Recentment hem penjat un cartell gran de 8 o 10 metres de llarg amb l’emblema “Veuen a defendre els teus drets laborals i socials” i en el convoie a acudir els dimarts al nostre local per a connectar amb la gent en situacions laborals de precarietat, que ens exposen la seua situació i debatem solucions i metodologia. Ve molta gent de contractes, treballs temporals... És a dir, el nostre treball contra la precarietat ho combatem amb este tipus de treball setmanal. Hem fet un quadernet per a treballar contra la precarietat en grup. Anem als centres de treball i ho expliquem, açò està acordat en assemblees. A més, en el RojoNegro publiquem temes per a donar resposta a tota esta problemàtica laboral.

El problema és que com es té la concepció general de què “el treball està molt malament”, la gent es fica a treballar i que li paguen quelcom, té prou. La seua idea és vindre al sindicat a què els advocats els resolguen els litigis puntuals i després creuen que anant-se a una altra empresa milloraran, i en altres costats veuen que els exploten igual.

Però el nostre treball social també es basa en les nostres reunions amb les plataformes socials de sempre. A Alacant funciona el Moviment de Resistència Global (MRG). En eixe context actuem contra la guerra i com a resposta a l’imperialisme global.

Amb el nombre de centres d’internament per a immigrants a Alacant, teniu algun mètode d’acció en relació a ells?

La CGT d’Alacant té les portes obertes per a ajudar en el que puga en material laboral i sindical. Nosaltres apostem per la integració dels immigrants pel treball, perquè sense integració laboral, no s’aconsegueix la social. Els atenem en els seus problemes laborals igual que a qualsevol altre afiliat, i si tenen consultes socials puntuals, perquè també, però no som Caritas. La nostra forma d’ajudar és reprendre l’acció social per mitjà de la lluita sindical. Un entrepà que li donem en el centre de torn només salva la necessitat supervivència instantània i nosaltres no ens dediquem a això. No ajudem amb la caritat. Per exemple, el president del comitè d’empresa de les últimes eleccions que hem tingut és de Senegal. potser necessite més informació que algú d’Alacant de quals són els seus drets com a treballador. La nostra labor és proporcionar-li eixes ferramentes perquè sàpia defendre els seus drets com a treballador ací.

Quin pla d’acció t’has marcat per a este nou camí com a secretari general?

El desenvolupament de l’estructura horitzontal o local a Alacant no està tan consolidada com l’estructura de les Federacions Sectorials (Banca, Àrea Pública, telefònica, correus, ...) La tasca que estem realitzant és la consolidació dels sindicats de branca, i concretament el d’oficis diversos, és a través d’esta consolidació i enfortiment quan estarem en condicions d’atendre tota esta realitat d’implantació que se’ns està presentant en la xicoteta i mitjana empresa. Estem impulsant una formació dels delegats sindicals, una major informació als afiliats i enfortint els mecanismes d’acords amb les assemblees dels sindicats de branca (inclús tenim pàgina web pròpia: www.cgt-alacant.es). En este sentit ens trobem amb dos carències fonamentals: la primera és la situació econòmica del Sindicat (a causa de la inestabilitat econòmica de la seua afiliació i el cost de la gestió de rebuts tornats principalment), la segona és que els companys que disposen d’algun crèdit horari estan immersos en les seues tasques dins de la seua empresa i han de compaginar la gestió del sindicat amb la seua pròpia secció sindical i federació, quedant una bossa important de companys sense atendre com cal perquè caldria ampliar la permanència de militants en el Sindicat.

Esta és una casa diferent de totes les cases del món i per això m’agrada. Des del secretariat general no es pot donar cap direcció diferent del que ja està escrit, i si es fa serà deixant arriere els meus companys que treballen dia a dia pels drets socials i laborals amb el nostre mètode. Però el que sí que puc fer jo és entusiasmar el personal i donar a conèixer la nostra estructura orgànica, que és la de tota la CGT, perquè el projecte de CGT ja està tot inventat.